

Чудесна прича о косовском новомученику пронета до севера Русије

Слободан Башић, припадник „Ноћних вукова“ и ветеран 63. Падобранске бригаде Оружаних снага Србије, који је возио мото-марш „Српски ратник“ посвећен српском монаху Харитону зверски убијеном на Косову и Метохији 1999., испунио је своју мисију – Русијом је пронео причу о подвигу оца Харитона и снази његове вере.

Башић је на пут кренуо са иконом монаха Харитона, коју је даровао Валамском манастиру, на северу Русије.

Икону овог монаха, који још није канонизован, али се већ сматра косовским новомучеником и симболом страдања нашег народа на КиМ, Башић је даривао монашком братству Валамског манастира, у Републици Карелија. Ту је служена литургија српском монаху који није хтео да се одрекне крста, мантије и православља пред арнаутским зликовцима, због чега су га најсвирепије мучили, а онда и убили. Сломиле су му руке, ноге, кичму, изболи га бајонетима у груди, заклали га и одсекли му главу. Све се то одвијало пред “мировњацима” НАТО трупа. Његово обезглављено тело данас почива у манастиру Црна Река, где је био и замонашен и одакле је Башић прошлог месеца кренуо пут Русије.

Ноћни вукови испунили мисију

За 10 дана прешао је пут од 2.950 километара, од Москве до севера Русије и обратно. Посетио је руске православне цркве и манастире и обишао места војничке славе. У Иверском манастиру на Валдају поклонио се пред иконом Богородице донете са Косова и Метохије; у Бородину је одао почаст руској армији и српским генералима који су се јуначки борили против Наполеона; обишао је Споменик генералу Михаилу Милорадовићу у Санкт Петербургу; срео се Русима који су ратовали на Косову и Метохији деведесетих година прошлог века; доживео је беле ноћи на северу Русије и још много тога.

Са свих тих места понео је много успомена и поклона – отац Методије, намесник манастира Валамског манастира, послао је икону Богородице Валајамске патријарху српском Порфирију и манастиру Црна река. Из Тројице-Сергијеве лавре, најважнијег руског православног манастира и духовног центра православне Русије, манастиру Црна река на југу Србије послата је икона Светог Серафима, а руски иконописци из Софрина направили су пет великих икона монаха Харитона. То су прве његове иконе направљене у Русији.

„А, ја сам у Иверски манастир на Валдају однео икону митрополита Амфилохија, мада ни он није канонизован. Братство је тражило и ја сам им донео, јер имају велико поштовање према њему, као једном од представника СПЦ који је тамо долазио“, каже Башић.

Руси и Срби једно – у вери, историји и подвизима

Руси и Срби су, каже, одувек били једно – и у вери, и у историји и у подвизима.

„Ако негде имамо браћу то је онда у Русији. Малочас председник руског Удружења ветерана десантних јединица, мајор по чину, узвикује: ‘Косово је Србија! Не дајте КиМ! Ако треба доћи ћемо и ми да га бранимо’. И, то није фраза. Срео сам на овом путу човека који је ратовао на нашој страни на КиМ, а у Санкт Петербургу сам срео припадника одреда Ваздушно-десантних снага Русије који је заузео аеродром „Слатина“. Све је испреплетено – те везе између Русије и Србије су јасне и нераскидиве и ако нас неко негде дочекује као брата онда је то у Русији. Ја то видим – видим како ме дочекују, како ме загрле – просто, осетиш то... То није нешто што може да се исфолира, то нису политичари – то су нормални, обични људи. Воле нас, а та братска љубав је невероватно јака и велика“, прича Башић.

Доста тога је, додаје, стало у само 10 дана. Прошао је кроз невероватне пределе Русије, осетио је гостопримство руског народа и снагу православне вере.

„За мене је ово најлепша возња коју сам урадио у животу, зато што има свој смисао. Имао сам позив из наше Патријаршије и рекли су ми да су пратили моје путовање и да ће им бити драго да по мом повратку у Србију направимо изложбу и представимо све то, пошто је суштински цео овај марш повезан са традиционалним односима Русије и Србије и наша два народа. Мени је фасцинантно како је позитивно реаговала Српска православна црква и још више како је Руска православна црква широког срца дочекала читаву ову иницијативу, а посебно ми се допао начин на који они дочекују наше иконе. Прича о оцу Харитону њима није била позната, а сада сви причају о храбром српском монаху који није хтео да скине крст. Мислим да ће то помоћи процесу канонизације, који је започео још у фебруару. Чујем да и у Хиландару причају о ‘Српском ратнику’. Одјек је заиста велики “, каже Башић.

Своје путовање Башић описује као „нестварно, бајковито, фасцинантно, идилично“. Утиске још није успео да посложи, нити фотографије да прелиста...

„Карелија ми је најјачи утисак. ‘Ноћни вукови’ су ме сачекали у Санкт Петербургу и возили смо заједно до Карелије, где смо бродом прешли на острво Валам. Тамо су монаси дочекали икону оца Харитона, што је било врло дирљиво. Одржана је и служба и било је веома емотивно када је отац Никон подигао икону високо, уз речи: „Христос воскрес“. Онда су и монаси дошли да поздраве икону. Све ово што сам доживео на овом путовању изгледа нестварно, као да сам био у некој другој димензији. Потпуно надреално, идилично, бајковито, неописиво... Требало би доживети те беле ноћи – до поноћи је дан, а онда поново сване у три или пола четири ујутру. Потпуно нереално! Тамо је све другачије, и путеви су чак другачији и зато ми је много значило што су ме братски пратили ‘Ноћни вукови’“, прича Башић.

Башић истиче да ће заувек памтити те беле ноћи, невероватне пејзаже и пределе кроз које је прошао, дугачке путеве и облаке који су се над њим надвијали... Послужило га је и време и мотоцикл „хонда“, који су му обезбедили руски „Ноћни вукови“ за возњу по Русији.

У сваком месту кроз које је пролазио – а било их је на десетине – топло су га дочекивали и испраћали. На одређеним деоницама и у различитим регионима Русије са њим су возили и руски „вукови“.

„Не постоје речи којима бих описао колико сам импресиониран логистиком и подршком коју су ми пружали током целог путовања. Сачекивали су ме,

бринули, организовали. Све време су пратили моје путовање, како напредујем и докле сам стигао. Бринули су где ћу да спавам, шта ћу да једем, обезбеђивали коначишта. У Петербургу је дошао брат да спреми доручак, скува кафу и да ме испрати, да ми покаже правац. Такву врсту подршке у животу нисам доживео. Дирнут сам том несебичном братском помоћи“, наводи Башић.

У Пскову је положио венац на Споменик псковским падобранцима, погинулим у Чеченији од руке терориста, и заједно са ветеранима руске елитне Ваздушно-десантне војске развио је заставу 63. Падобранске бригаде, чији је био припадник. Две елитне јединице – српску и руску – повезује, како каже, братство и поштовање.

Главни Храм Оружаних снага Русије у Подмосковљу га је фасцинирао својом величином и симболиком.

„Фасцинанто! Прво зато што је огроман и што у његовим темељима налази грумен српске земље, а друго – сви крстови и све што је метално у том храму је направљено од истопљеног непријатељског оружја. Истопили су немачке тенкове, топове, пушке, коришћене током Другог светског рата, и од тога су направили крстове. Невероватна симболика“, каже Башић.

Руски јунаци и српски генерали

Уз помоћ и подршку мото-клуба „Ноћни вукови“ и Мото федерације Русије, на свом путовању Башић је посетио и Порхов, Изборск, Печори, Сортавалу, Кронштадт, Велики Новгород, Торжок, Твер, Дмитров и друге руске градове, светиње и историјске споменике, а посебан утисак на њега је оставио Споменик совјетском војнику код Ржева, подигнут на месту где су се одигравале једне од најкрвавијих битки током Другог светског рата и у знак сећања на више од 1,3 милиона погинулих, рањених и несталих.

„За мене је био потпуни шок када сам схватио колико је ту људи сахрањено. Знао сам и раније за тај споменик, видео сам слике да га је Путин прошле године открио. Тамо непрестано свира нека камерна музика, што чини да се осећаш понизно пред свим тим“, каже Башић.

Посебно се на овом путовању захваљује Евгенију Строгову, човеку који је, како каже, истински везан за Србију.

„То је човек који добро познаје нашу историју и православље, и управо је он тај који је први подржао моју идеју, испланирао ову маршруту и свему дао смисао. Зато је одредио да прва тачка буде главни Храм Оружаних снага

Русије где се чува грумен српске земље, а да одатле одем у Бородино, где се 10 српских генерала прославило у рату против Наполеона. Сви они су одликовани Орденом Светог Ђорђа, што је највише војно признање Царске Русије. Међу њима је био и генерал Милорадовић који не само да се истакао у Наполеоновим ратовима, него је био и губернатор Санкт Петербурга. Разговарао сам са кустосом Музеја 'Бородинска битка' и договорили смо се да у Београду буде организована изложба, научно предавање и презентација о животу грофа Милорадовића, пошто се код нас о њему недовољно зна", каже Башић, који се у Москву вратио баш на прославу 32. рођендана „Ноћних вукова“.

За који дан очекује га повратак кући. У Србију се враћа са благословом који је добио на Валдају. Тамо је отац Антонио служио молебан „за смелог Србина који је однео икону монаха Харитона у Валаам“.

mitropolija.com